

end han lod ane; men han var vant til den fra Ungdomsdagene og fandt desuden sin Regning ved at lade sig hundse. Han havde saaledes nu ved Vennens Hjælp og Rigsdags-Indflydelse faaet en midlertidig Ansættelse i Indenrigsministeriet og var flyttet til København omtrent samtidig med ham.

For sit Ægteskabs Ukrænkelighed nærrede Jægermesteren nemlig ingensomhelst Bekymring længer. »Det er ogsaa i den Henseende gaaet ganske som jeg tænkte,« sagde han ofte til sig selv. »Vilhelmine savnede Beskæftigelse og passende Adspredelse paa Storeholt. Hun, som har arvet saa meget af sin Fars driftige og praktiske Natur, trængte til selvstændig Virksomhed. Nu, da hun har faaet den, er Nykkerne gaaet af hende.«

Han vidste ikke, at Fru Vilhelmine trods al sin selskabelige og filantropiske Optagethed dog fik Tid til ganske regelmæssigt at besøge Hr. Frandsen i hans Ungkarlebolig paa Østerbro. Og endnu mindre kunde han ane, at det var disse intime Besøg, der paa det Elfenbens-Memorandum, som hun med sin udviklede, forretningsmæssige Ordenssans altid havde liggende paa sit Skrivebord, figurerede under Navnet »Østerbros Væveskole«.

Jytte havde rejst sig og ventede kun paa Lejlighed til at give Fætteren et Vink om, at hun nu ønskede at gaa. Men Jægermesteren, der havde trukket sin